

Λεσβιακό Βιβλίο

Φωτεινή Φραγκούλη

Κατ-γατ-καραγάτ

Ζωγραφιές: Φωτεινή Στεφανίδη

Εκδόσεις Πατάκη

Αθήνα 2011, σελ. 48

Μετά το πολυαγαπημένο και πολυδιαβασμένο «Εφτά ορφανά μολύβια... εφτά ιστορίες» («Ελληνικά Γράμματα», 2008), που κέρδισε το Κρατικό Βραβείο Παιδικού Λογοτεχνικού Βιβλίου και το Βραβείο Εικονογραφημένου Παιδικού Βιβλίου του περιοδικού «Διαβάζω», η συμπατριώτισσά μας, δασκάλα και καταξιωμένη συγγραφέας βιβλίων για παιδιά και νέους, **Φωτεινή Φραγκούλη** μάς έδωσε ένα νέο υπέροχο βιβλίο.

Δυο λόγια για την υπόθεση: Κατ-γατ-καραγάτ! Λέξεις μαγικές. Μια φιλότιχη γάτα, η Πουπέτα, κάθε βράδυ παρακολουθεί σαν κινηματογραφική ταινία τα όνειρα της κυρίας

και επιστήθιας φίλης της. Η αγάπη και η αφοσίωση στη σχέση τους δίνουν στην ουρά της τη μαγική ιδιότητα να επεμβαίνει στα όνειρα και -κατ-γατ-καραγάτ! - να τα τροποποιεί, κάνοντας έτσι καλύτερο τον κόσμο. Η ίδια, λοιπόν, η Πουπέτα, καταγράφει αυτή την πρωτοφανή εμπειρία της και μας παραδίδει, ως συγγραφέας, ένα κείμενο γεμάτο εκπλήξεις και στοχασμούς. Κατ-γατ-καραγάτ, γιατί το θαύμα της αγάπης κάνει ακόμα και τις γάτες συγγραφείς!

Να ένα μικρό απόσπασμα: «Λένε πως τους ανθρώπους, για να τους καταλάβεις, πρέπει να τους δεις στα δύσκολα. Στις λύπες τις μεγάλες, στις έντονες χαρές. Εκεί φαίνεται ο αληθινός χαρακτήρας. Εγώ νομίζω ότι μαθαίνεις έναν άνθρωπο από τα όνειρά του. Σ' αυτό συμφωνεί κι ένας άλλος

διάσημος γάτος, ο Φρόντι, μορφωμένος και σοφός σαν κι εμένα. Κι εγώ αυτίν, την αθάνα κοιμωμένη, την αγάπια για τα όνειρά της.

Την ακούω που λέει στους φίλους της: «Από τον καιρό που ζω με την Πουπετούλα, ως και τα όνειρά μου ομορφυναν.» Νόμιζε ό,τι θες, κοκόνα μου, ποτέ δε θα σου πω το μυστικό. Κοιμήσου! Η αγάπη μου ανθίζει στη σιωπή. Με φυλακίζει για να μ' ελευθερώσει.

Κατ-γατ-καραγάτ, λοιπόν, κι επειδή διανύω την έβδομη ζωή μου, ελπίζοντας πάντα στο θαύμα της ψηπτής σαρδέλας για έως και ένατη ζωή, θα κάνω ό,τι μπορώ για να προλάβω. Θα κάνω κάτι που σε άλλο όνειρο δεν τόλμωσα. Αυτό το κατ-γατ-καραγάτ μου δε λέει πια να πουχάσει.

Συγκεντρώνομαι λοιπόν. Δοκιμή πρώτη: κατ-γατ-καραγάτ.

Τίποτα!

Επαναλαμβάνω δυνατά και με κίνδυνο να την ξυπνήσω και να διαλύσω το όνειρο: κατ-γατ-καραγάτ, λέγω.

Πάλι τίποτα!

Πιο σταθερά, τρίτη και τελευταία: κατ-γατ-καραγάτ, στο όνομα της αγάπης και νύχια δε θα βγάλω.

Επιτέλους! Να το, να το έρχεται ένα Πλατανόπαιδο, πλησιάζει. Φρουου, φρουου... Ζουπ και να το στην άκρη του κρεβατιού, στέκεται με σάρκα και οστά στην κάμαρά μας μέσα.

«Γεια σου!»

«Γεια σου!»

«Να συστηθώ: Πουπέτα, η βασίλισσα των γατών. Ονειροπατούσα, σκινοθέτης, συγγραφέας, φιλόσοφος, μα, πάνω απ' όλα, μετριόφρων.» «Χαίρω πολύ, Μεγαλειοτάτη. Πάρης, Πλατανόπαιδο!»...»

Π.Σ.